

**[Holger Eriksen.]**

Forslag gennemført, maa være en politisk svag Regering. De Resultater, den kan opnaa, maa være afhængige af dens Smidighed og dens enkelte Medlemmers Dygtighed.

Den havde i Virkeligheden to Muligheder. Den ene var, at den stillede sine Forslag i Overensstemmelse med „Fremtidens Danmark“, og der er for mig ingen Tvivl om, at der ikke var noget, den hellere vilde have gjort, men disse Forslag vilde med en vis Ret kunne være betegnet som Parade-forslag, idet der med den politiske Sammensætning, som Rigsdagen har, ikke vilde have været nogen Mulighed for at faa dem vedtaget. Det eneste sikre vilde have været, at de var blevet stemt ned det ene efter det andet, og at Regeringen derefter havde maattet demissionere, ganske uden Hensyn til, om den udskrev Valg eller ikke, idet man ikke umiddelbart efter det foregaaende Valg kunde vente, at der var sket et saadant Stemningsomslag, at der vilde kunne skabes Flertal for en klar socialistisk Politik.

Den anden Udvej var at stille Forslag, der tog det politiske Styrkeforhold med i Betragtning, Forslag, der ikke med Rette kunde betegnes som udfordrende, men dog paa den anden Side var umiskendelige Tegn paa, fra hvilket Parti de stammede, og saa med den Styrke, Regeringen raadede over, søge at faa dem gennemført eller, hvis det viste sig umuligt, at faa saa meget af dem som muligt gennemført. Det er vel ogsaa den Fremgangsmaade, den demokratiske Idé henviser til i Situationer, hvor en Regering ikke raader over det, som Engländerne kalder en arbejdsdygtig Majoritet. Der er i hvert Fald ikke Tvivl om, at de Hundrede Tusinder Vælgere, som sidste Efteraar stemte socialdemokratisk, vilde have følt sig snydt og narret, hvis Regeringen havde anlagt en Taktik, som uvægerligt vilde føre til et Regeringsskifte. De stemte nemlig ikke blot socialdemokratisk, fordi de vilde støtte dette Parti; de gjorde det ogsaa, fordi de ønskede en ny Regering. De ønskede ogsaa en anden Politik, og den har de faaet; selv om det naturligvis maa indrømmes, at selve den Omstændighed, at det er en Mindretalsregering, vi har, svækker dens Slagkraft.

Jeg vil dog sige til de andre Partier, at Spørgsmaalet om, hvor længe en saadan Politik kan føres, ogsaa er afhængigt af den Forhandlingsvilje, de udviser. Ethvert Forsøg paa at sulte Regeringen ud maa og skal naturligvis forelægges Vælgerne. Selv om man ikke kunde vente et Stemningsomslag umiddelbart efter Valget, er det min Opfattelse, at for hver Dag, vi fjerner os fra

dette, styrkes Regeringens Position. Jeg har ganske vist ofte bemærket, at det kommunistiske Parti har stillet mere vidtgaaende Forslag, og jeg har bemærket, at det nævnte Parti ogsaa ofte har undladt at stemme eller har stemt imod, naar der var opnaaet Forlig paa bredere Basis. Men jeg spørger trostigt, om nogen tør paastaa, at der nogen Sinde har været bare et Gran af Mulighed for at opnaa disse Forlig paa et for Underklassen bedre Grundlag. Jeg ved, at ingen med Sandhed kan hævde noget saadant, og dermed er enhver saglig Begrundelse for den Agitation, som fra den Side føres mod Regeringen, faktisk faldet bort. Jeg minder i denne Forbindelse ogsaa om dengang, da Kommunisterne haanede Socialdemokratiet og paastod, fordi det ikke vilde danne Regering i 1945, at det havde svigtet Arbejderklassens Interesse. En socialdemokratisk Regering vilde ogsaa dengang have været henvist til at forhandle sig til Rette og til at nøjes med de Resultater, der kunde opnaas. Dengang var der slet ingen Mulighed for en saadan Regering. Det er der i Dag, og den Regering, der sidder, gør nøjagtigt det, som Kommunisterne dengang krævede, hvilket ogsaa giver et Fingerpeg med Hensyn til Hulheden i den Agitation, som fra den Side drives i Øjeblikket.

Det er ikke saa længe siden, man i „Berlingske Tidende“ søgte at haane Regeringen, fordi den var for forhandlingsvillig, og fordi den fandt sig i, at der blev lavet for mange Ændringer i de forelagte Lovforslag. Nu kan man jo sige, at den Slags er en uskyldig Fornøjelse som Indledning til en Agurkesæson, men jeg erindrer endnu, hvorledes de Konservative før Regeringsdannelsen kæmpede drabeligt for en Samlingsregering. Jeg opfattede det i min Naivitet saaledes, at det, de kæmpede for, var ikke to eller tre Ministertaburetter, men en Politik, der kunde samle. Mener de da nu, at det er forkert af en Mindretalsregering, at den søger at samle de modstridende Interesser, hvor dette er muligt? Deres praktiske Politik tyder i Almindelighed ikke paa det, men hvorfor saa haane en Regering, fordi den tilstræber den Samling, som de Konservative selv siger er deres Maal?

Fra Venstres Side har jeg set gjort gældende, at der egentlig ikke er nogen Forskel paa Regeringens Politik og den tidligere Regerings Politik. Nej, hvis man har mistet Evnen til at se Forskel paa op og ned, saa kan man muligvis ikke se nogen Forskel. Men for enhver, der har sine Sanser i Behold, er det ikke svært at se Forskellen. Jeg behøver blot at pege paa